

MAI una boca ardent no assedegà la febre
com la meva, esperant respirar pel teu pit.
Mai no foren tan grans uns ulls en la tenebra
com ara els meus, Amarga, que et miren fit a fit!

Res, mai, ni l'invencible engany de l'esperança,
no em feia tremolar davant de l'infinit.
Però ara el teu fred fa comprendre, enfonsant-se,
quina cosa tan fràgil es torna un esperit.

Morir... Si almenys pogués arrabassar i endur-me
tot el que he malgastat, vivint entre la xurma,
d'amor, d'ambicions, de treballs, d'ideals!

Pesa poc la meva ànima, nua en ella mateixa.
¿No li serà comptat el pes d'allò que deixa
vivent, entre les vostres mans de foc, Immortals?